

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Daniely Benešové a soudců JUDr. Čestmíra Slaného a Mgr. Michaela Nipperta ve věci žalobce: **Ing. Ladislav K.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zastoupený JUDr. Stanislavou Bednářovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Těšnov 1163/5, proti žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti** se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o náhradu škody, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21. září 2016, č.j. 18C 202/2014-165,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku I. co do částky 407 876,36 Kč spolu s 8,05% úroky z prodlení z částky 763 298,66 Kč od 7.3.2014 do 4.9.2014 a 8,5% úroky z prodlení z částky 407 876,36 Kč od 5.9.2014 do zaplacení **potvrzuje** a ohledně částky 543 849,34 Kč spolu s úroky z prodlení **se mění** tak, že se v této části žaloba zamítá.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 20 576 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokátky JUDr. Stanislavy Bečvářové.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou u soudu dne 25.6.2014 se žalobce domáhal po žalované zaplacení částky 1 307 148 Kč (z toho nákladů právního zastoupení ve výši 221 385,77 Kč, nákladů na dopravu ve výši 18 800,66 Kč a ušlého zisku v podobě kázeňských odměn a odměn za pohotovost ve výši 1 066 962 Kč) s příslušenstvím ve formě úroků z prodlení z titulu náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb., neboť rozsudkem Městského soudu v Praze sp.zn. 45T 6/2009, který nabyl právní moci dne 19.6.2013, byl podle § 226 písm. b) tr. řádu jako obžalovaný zproštěn obžaloby v celém rozsahu.

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 951 725,70 Kč spolu s 8,05% úroky z prodlení z částky 1 288 991,50 Kč od 7.3.2014 do 4.9.2014 a s 8,5% úroky z prodlení z částky 951 725,70 Kč od 5.9.2014 do zaplacení, to vše do patnácti dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), ohledně úroků z prodlení z částky 11 902 Kč za dobu od 7.3.2014 do 4.9.2014 žalobu zamítl (výrok II.) a žalované uložil povinnost zaplatit žalobci k rukám advokátky JUDr. Stanislavy Bednářové na nákladech řízení 122 991,17 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III.). Takto rozhodl poté, co žalobkyně v průběhu řízení žalobci v rámci předběžného projednání nároku 5.9.2014 zaplatila 349 167,80 Kč, podáním datovaným 8.4.2015 vzal žalobce žalobu o 355 422,30 Kč částečně zpět a soud prvního stupně usnesením z 30.4.2015, č.j. 18C 202/2014-109, v tomto rozsahu řízení podle § 96 odst. 1 o.s.ř. zastavil.

Na základě shodných tvrzení účastníků a skutečností zjištěných provedeným dokazováním vzal za prokázáno, že na základě usnesení o zahájení trestního stíhání z 10.8.2007, 8.4.2008 a 16.5.2008, bylo Policií ČR Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování expozitura Brno zahájeno trestní stíhání žalobce, který byl pro účely tohoto trestního stíhání zastoupen na základě smlouvy o poskytování právních služeb ze dne 1.11.2007 obhájcem JUDr. Stanislavou Bednářovou, které za poskytnuté právní služby zaplatil celkem 221 385,77 Kč. Městský soud v Praze rozsudkem sp.zn. 45T 6/2009 ze dne 27.3.2013 žalobce zprostil obžaloby v plném rozsahu a řízení bylo pravomocně skončeno 19.6.2013. Po zahájení trestního stíhání byl žalobce 17.8.2007 na základě rozkazu ministryně obrany zproštěn výkonu služby a byl dán do dispozice. V letech 2004 - 2007 byly žalobci vypláceny odměny za pohotovost, a to tak, že v r. 2004 mu byla vyplacena částka 24 289 Kč, v r. 2005 částka 12 052 Kč, v r. 2006 částka 30 513 Kč, v r. 2007 částky 9 440 Kč a 9 890 Kč. V období od 1.8.2005 do 17.8.2007, kdy byl žalobce služebně zařazen a vykonával funkci zástupce ředitele v sekci rozvoji druhů sil - operační sekce Ministerstva obrany, mu bylo na kázeňských odměnách vyplaceno celkem 373 008 Kč. Ke dni 31.12.2009 byla pozice zástupce ředitele sekce rozvoje druhů sil - operační sekce Ministerstva obrany zrušena a činnost zástupce ředitele sekce rozvoje druhů sil byla převedena zástupce ředitele sekce - ředitele operačního odboru sekce rozvoje druhů sil - operační sekce Ministerstva obrany; nově byla pozice zástupce ředitele sekce rozvoje druhů sil vytvořena k 1.1.2011, přičemž v letech 2007 - 2012 byly na uvedených pozicích vypláceny kázeňské odměny. Podle výpovědi svědka Ing. J. B., který byl v r. 2007 žalobcův nadřízený, byl žalobce odborně připraven pro výkon funkce, své úkoly ve funkci si plnil dobře a vůči jeho práci neměl zásadní výhrady. Žalobce uplatnil nárok na náhradu škody ve výši 1 307 148 Kč předběžně 6.9.2013 u žalované a ta mu na základě svého stanoviska z 3.9.2014 uhradila škodu ve výši 349 168,80 Kč (z toho 208 631,50 Kč na nákladech obhajoby včetně cestovného, 6 826,30 Kč na nákladech cestovného k úkonům trestního řízení a 133 710 Kč na ušlém zisku ve formě odměn za pohotovost, přičemž vycházela v této souvislosti z potvrzení mzdové účtárny o vyplacených odměnách za pracovní pohotovost za roky 2004, 2005 a 2006).

Zejména na podkladě těchto zjištění dospěl soud prvního stupně s odkazem na § 1 odst. 1, § 5 písm. a), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 15 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. k závěru, že žalobci vznikla v důsledku nezákonného zahájení trestního stíhání škoda. Pokud se týká škody v podobě žalobcem uhrazených nákladů ve výši 221 385,77 Kč na právní zastoupení, poskytla žalovaná žalobci plnění ve výši 208 631,50 Kč a po omezení žaloby o částku 6 254,50 Kč zůstala předmětem řízení již jen částka 6 499,77 Kč. Soud prvního stupně přisvědčil žalované, že v souvislosti s podáním stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání náleží podle

§ 11 odst. 2 písm. d) a odst. 3 advokátního tarifu odměna v poloviční výši, avšak nepřisvědčil jí v tom, že nebyl dohledán úkon spočívající v podání žádosti o výkon dohledu z 8.1.2008, neboť žalobce k výzvě soudu doložil, že uvedená žádost byla jeho obhájkyňi podána a uhradil jí za to 1 270,50 Kč (odměna 750 Kč, náhrada hotových výloh 300 Kč a 21% DPH). Žalované nepřisvědčil ani stran náhrady za promeškaný čas ve výši 1 089 Kč (900 Kč + 21% DPH) za úkon uskutečněný 20.2.2008, neboť žalobce prokázal, že se předmětný úkon uskutečnil v Brně a nikoli v Praze. Pokud se týká odměny za nahlížení do spisu ve dnech 11.8.2010, 13.4.2011 a 25.6.2012 (odměna 1 500 Kč za úkon podle § 10 odst. 2 písm. b/ a § 11 odst. 1 písm. f/, odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., paušální náhrada po 300 Kč za úkon a náhrada 21% DPH), uzavřel ve smyslu § 31 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., že nahlížení do spisu /studium spisu/ je třeba hodnotit jako účelně vynaložený úkon právní služby uskutečněný v souvislosti s přípravou na hlavní líčení, a to zejména s ohledem na obsáhlost listinných důkazů, které bylo potřeba prostudovat. Nárok na náhradu škody v požadované výši 6 499,70 Kč (fakticky 8 893,50 Kč) tak -po zohlednění toho, že žalovaná plnila na tento nárok více, než bylo požadováno- proto shledal zcela opodstatněným. Ohledně nákladů na jízdné a použití osobního vozidla k úkonům v trestním řízení ve výši 11 974,36 Kč (na tento nárok žalovaná poskytla plnění ve výši 6 826,30 Kč) shledal tento nárok důvodným, neboť žalobce použil své vozidlo proto, že jeho účast na úkonech byla vyžadována a žalobce svojí účastí na nich realizoval své právo obviněného, přičemž žalobce vznik cestovních výloh doložil technickým průkazem motorového vozidla. Stran nároku na náhradu ušlého zisku ve formě ušlých odměn za pracovní pohotovost ve výši 11 902 Kč (na původně požadovaných 145 612,07 Kč žalovaná plnila ve výši 133 710 Kč) žalobce prokázal, že v období od 1.1.2004 do 31.12.2007 získal na odměnách za pracovní pohotovost 86 103 Kč, tj. v průměru 8 320,69 Kč/měsíc a protože mu v rozhodném období od 10.8.2007 do 19.6.2013 ušlo celkem 145 612,07 Kč, shledal i tento dílčí nárok ve výši 11 902 Kč důvodným. Pokud jde o nárok na náhradu ušlého zisku v podobě kázeňských odměn v celkové výši 921 350 Kč, dovodil, že lze s velkou pravděpodobností předpokládat, že by žalobce v době, kdy byl zproštěn výkonu služby, pobíral i kázeňské odměny. Ze sdělení Ministerstva obrany - sekce státního tajemníka, odboru platové politiky z 23.10.2015 přitom vyplynulo, že činnost zástupce ředitele sekce rozvoje druhů sil, která byla od 31.12.2009 do 1.1.2011 převedena na zástupce ředitele sekce - ředitele operačního odboru sekce rozvoje druhů sil - operační sekce Ministerstva obrany byla v letech 2007 - 2012 odměňována poskytováním kázeňských odměn. Přidělování odměn rovněž vyplynulo ze zvláštních rozkazů ředitele sekce rozvoje druhů sil vydávaných v letech 2007 - 2013. Vyplynulo tak, že v rozhodném období od srpna 2007 do června 2013 docházelo pravidelně k vyplácení kázeňských odměn, a to i na pozici, kterou žalobce zastával před tím, než byl z důvodu zahájeného trestního stíhání zproštěn výkonu služby. Byť se jedná o nenárokovou část platu, soud prvního stupně dovodil, že tato okolnost nemůže představovat důvod, pro který by měl být požadavek na odškodnění posouzen jako nedůvodný. Při obvyklém chodu věcí by kázeňské odměny objektivně mohly být žalobci vyplaceny, na což lze usuzovat mj. i z toho, že žalobce před rozhodným obdobím kázeňské odměny pravidelně pobíral a proti plnění jeho pracovních úkolů nebyly ze strany jeho nadřízeného vysloveny žádné výhrady a tyto odměny byly v předmětném období vypláceny zaměstnancům na stejné či srovnatelné pozici, ve které působil žalobce. Důvodným proto shledal i tento nárok. Žalobě proto v plném rozsahu vyhověl a žalobci přiznal i úroky z prodlení jednak z částky 1 288 991,50 Kč od 7.3.2014 do 4.9.2014 a dále z částky 951 725,70 Kč od 5.9.2014 do zaplacení. Ohledně úroků z prodlení z částky 11 902 Kč za dobu od 7.3.2014 do 4.9.2014 však žalobu zamítl, a to z důvodu, že žalovaná tuto částku objektivně nemohla žalobci poskytnout v rámci předběžného projednání nároku, neboť jí žalobce nepředložil potvrzení o vyplacených odměnách též za rok 2007 a žalovaná se tak

pro nedostatek podkladů nemohla dostat s úhradou této částky do prodlení. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 2 za použití § 146 odst. 2 o.s.ř.

Proti tomuto rozsudku, a to do vyhovujícího výroku o věci samé (I.) a do výroku o nákladech řízení (III.), podala žalovaná včas blanketní odvolání a soudu prvního stupně vytýkala nesprávná skutková zjištění a nesprávné právní posouzení věci. Uvedla, že nespороvala, že je dán odpovědnostní titul státu k náhradě škody, když trestní stíhání žalobce neskončilo pravomocným odsouzením, avšak zásadně nesouhlasí s postupem soudu prvního stupně, který rozhodl o důvodnosti nároku na náhradu nákladů obhajoby, vlastního cestovného v požadované výši a nároku na kázeňské odměny, které žalobce v důsledku trestního stíhání nedostal, neboť má za to, že všechny důvodně požadované nároky vypořádala v rámci předběžného projednání věci. Nesouhlasila s tím, že žalobci byly přiznány jako účelně vynaložené úkony právní služby - nahlížení do spisu ve dnech 11.8.2010, 13.4.2011 a 25.6.2012, když na tento úkon pamatuje advokátní tarif v § 11 odst. 1 písm. f) ohledně prostudování spisu při skončení vyšetřování. Trestní řád s průběžným studiem spisu zástupcem obviněného počítá, když trestně stíhaný i jeho právní zástupce se logicky seznamují s trestním spisem průběžně při účasti u jednotlivých úkonů trestního stíhání. Ustanovení § 11 odst. 3 advokátního tarifu nemá sloužit nepřipustnému rozšiřování úkonů vyjmenovaných v odst. 1 a 2 téhož ustanovení. Pokud by měl zákonodárce na mysli hradit jakékoliv jiné prostudování spisu nežli upravené v § 11 odst. 1 písm. f), nepochybně by takový úkon do advokátního tarifu začlenil. Pokud se týká žalobci přiznané amortizace vozidla, setrvala na svém přesvědčení, že tzv. amortizaci nelze podřadit pod pojem skutečné škody, neboť tak jak je tento pojem amortizace vyjádřen v právních předpisech, jedná se o fiktivní částku sloužící pro účely účetnictví a nikoli o částku představující skutečnou škodu. Pojem amortizace se používá i v případě, kdy je soukromé vozidlo používáno ke služebním účelům. Z toho dovozovala, že žalobci jako soukromé osobě, která dobrovolně využila své soukromé vozidlo k dopravě k orgánům činným v trestním řízení amortizace vozidla nenáleží a poukázala v tomto směru též na rozsudky Městského soudu v Brně č.j. 45C 129/2010-48 a Městského soudu v Praze č.j. 28 Co 437/2014-109 a 72 Co 152/2014-163, kterými bylo rozhodnuto, že žalobce nemá nárok na amortizaci vozidla při soukromé cestě. Dále uvedla, že se ohledně nároku na náhradu kázeňské odměny v celkové výši 921 350 Kč neztotožňuje s argumentací soudu, neboť má za to, že není postačující tzv. vysoká míra pravděpodobnosti, že by žalobce obdržel odměny za řádné plnění pracovních úkolů. Jedná-li se o nárok skutečně vzniklé škody, musí být postaven zcela najisto jak co do základu, tak i výše. Odměny jsou nenárokovou částí platu a pokud by se mělo jednat o částku, na kterou má žalobce nárok, byla by mu vrácena spolu s platem, který mu byl vrácen poté, kdy mu byla znovu obnovena služba. Nesouhlasila ani s výpočtem přiznané odměny, neboť z doložených listin je zřejmé, že výše se mění s ohledem na množství poskytnutých finančních prostředků na odměny od zaměstnavatele, rovněž na množství vykonané práce či na kvalitu vykonané práce konkrétním pracovníkem. Stran nákladů řízení poukázala na to, že zástupkyně žalobce již od 14.9.2016 není plátcem DPH. Závěrem proto navrhla, aby byl rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. změněn tak, že se žaloba i co do částky 951 725,70 Kč s příslušenstvím zamítá.

Žalobce ve svém písemném vyjádření naopak uvedl, že soud prvního stupně dospěl ke správným skutkovým zjištěním a právní posouzení věci že je správné. Pokud jde o jím uhrazené náklady právního zastoupení /obhajoby/, byla předmětem sporu částka 6 499,34 Kč a doložil svá tvrzení o provedeném úkonu z 8.1.2008 „žádost o výkon dohledu“, za který obhájkyni uhradil 1 270,50 Kč i to, že úkon z 20.2.2008 byl proveden v Brně a škoda mu vznikla v rozsahu 1 089 Kč. Zbývající částka 4 139,84 Kč za úkony právní služby spočívající

v nahlížení resp. studiu spisu ve dnech 11.8.2010, 13.4.2011 a 25.6.2012 (celkem za ně obhájkyň uhradil 6 534 Kč), je škodou, která vznikla v přímé souvislosti s předmětným trestním řízením, soud prvního stupně rozhodl správně o opodstatněnosti této částky, když v soudním spise sp.zn. 6 To 14/2010 od června 2010 do doby před konáním závěrečných hlavních líčení přibýlo téměř 1 000 stran listinných důkazů, proto bylo při výkonu obhajoby zcela nezbytné se s obsahem nových listinných důkazů seznámit jejich prostudováním a poukázal v této souvislosti na usnesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 22 Cdo 1176/2015. K nároku na náhradu škody spočívající v jím vynaložených nákladech na jízdné a použití svého vozidla k úkonům trestního řízení, jehož přípravná část se odehrávala v Brně, představuje částka 11 974,36 Kč (po částečném uhrazení tohoto dílčího nároku) amortizací, tj. snižování hodnoty vozidla při jeho provozu, vyčíslenou jako základní náhrada podle zákona č. 262/2006 Sb. pro rok 2007, vyhl. č. 357/2007 Sb. pro rok 2008 a vyhl. č. 451/2008 Sb. pro rok 2009. Úvahu žalované označil za nesprávnou, neboť tato náhrada představuje finanční vyjádření opotřebenění věci - opotřebování její užitné hodnoty plus další náklady spojené s provozem vozidla, nejedná se tedy o účetní pojem a tato základní náhrada není ani vázána na pracovněprávní vztah. S poukazem na rozsudky Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25 Cdo 296/2006 a 25 Cdo 371/2007 vyvracel argumentaci žalované stran náhrady ve výši 921 350 Kč za ušlé kázeňské odměny. Uvedl, že příčinná souvislost mezi škodní událostí a vznikem škody ve formě ušlého zisku byla prokázána, že ušlý zisk je specifikován konkrétně a jeho budoucí dosažení je v podstatě nepochybné. Kontinuita udělování odměn byla přerušena trestním řízením, soud prvního stupně shledal nárok na náhradu ušlého zisku důvodným a jeho výši určil na základě odměn prokazatelně vyplacených v období od 1.8.2005 do 17.8.2007. Navrhl potvrzení napadeného rozsudku a dodal, že jeho právní zástupkyně není od 15.9.2016 registrovaným plátcem daně z přidané hodnoty.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které předcházelo jeho vyhlášení (§ 212 a § 212a o.s.ř.), v mezích podaného odvolání (§ 206 odst. 2 o.s.ř.) a odvolání shledal zčásti důvodným.

Zásadní procesní pochybení dosavadního řízení odvolací soud neshledal (§ 205 odst. 2 písm. a/ o.s.ř.). Neshledal ani, že by řízení bylo postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 205 odst. 2 písm. c/ o.s.ř.). Soud prvního stupně provedl dokazování v postačujícím rozsahu, provedené důkazy hodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 132 o.s.ř.) a v odůvodnění svého rozsudku podrobně vyložil, které skutečnosti byly prokázány, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se řídil (§ 157 odst. 2 o.s.ř.). Věc posoudil správně i po stránce právní, avšak odvolací soud se ne zcela ztotožňuje s jeho dvěma dílčími závěry. Pokud jde o náklady obhajoby spočívající v nahlížení (studiu) do trestního spisu ve dnech 11.8.2010, 13.4.2011 a 25.6.2012, je třeba podle názoru odvolacího soudu přisvědčit argumentaci žalované. Tyto úkony totiž nelze jako samostatné právní úkony podřadit pod § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb. ani analogicky a odměna za ně proto nepřísluší (srov. usnesení Ústavního soudu sp.zn. I.ÚS 1107/13 a usnesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 22 Cdo 1176/2015 a další rozhodnutí v nich uvedená). Ohledně nároku na náhradu ušlého zisku v podobě kázeňských odměn se odvolací soud se soudem prvního stupně ztotožňuje potud, že tento nárok je důvodný pouze do výše 384 000 Kč, přičemž v tomto směru vycházel ze sdělení Ministerstva obrany - sekce státního tajemníka z 23.10.2015. Další odvolací argumentace je pouhým opakováním námitek žalované, s nimiž se dostatečně a přesvědčivě vypořádal již soud prvního stupně a odvolací soud proto v zájmu stručnosti odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku. Ohledně částky 11 902 Kč odpovídající odměnám za pracovní pohotovost pak žalovaná

neuvádí v odvolání nic. Soud prvního tudíž nepochybil, když žalobě vyhověl co do částky 407 876,36 Kč (11 974,36 Kč + 11 902 Kč + 384 000 Kč).

Z uvedených důvodů byl proto rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. co do částky 407 876,36 Kč spolu s 8,05% úroky z prodlení z částky 763 298,66 Kč od 7.3.2014 do 4.9.2014 a 8,5% úroky z prodlení z částky 407 876,36 Kč od 5.9.2014 do zaplacení jako správný podle § 219 o.s.ř. potvrzen a ohledně částky 543 849,34 Kč spolu s úroky z prodlení byl podle § 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř. změněn tak, že se žaloba v této části zamítá.

V důsledku (částečné) změny napadeného rozsudku rozhodoval odvolací soud nejenom o nákladech odvolacího řízení, ale znovu i o nákladech řízení před soudem prvního stupně (§ 224 odst. 1,2 o.s.ř.) a žalobci, který měl ve věci úspěch v rozsahu 58% (žalobkyní mu v průběhu řízení zaplacených 349 167,80 Kč + přiznaných 407 876,36 Kč) a neúspěch v rozsahu 42% (oproti žalobou uplatněných 1 307 148 Kč), byla podle § 142 odst. 2 ve spojení s § 146 odst. 2 větou druhou o.s.ř. přiznána náhrada nákladů řízení v rozsahu 16% (58% - 42%). Za řízení před soudem prvního stupně žalobci náleží náhrada nákladů sestávající z odměny advokáta za 3 úkony právní služby (z punkta 1 307 148 Kč) po 13 540 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby a částečné zpětvzetí žaloby) podle § 6 odst. 1, § 7 bodu 6 a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., z odměny advokáta za 5 úkonů právní služby (z punkta 951 725,70 Kč) po 12 140 Kč (účast při soudních jednáních konaných 6.5.2015, 15.7.2015, 16.11.2015, 14.9.2016 a 21.9.2016) podle § 6 odst. 1, § 7 bodu 6 a § 11 odst. 1 písm. g) vyhl. č. 177/1996 Sb. a z osmi paušálních náhrad po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, tj. dohromady 103 720 Kč a z toho 16% činí 16 595 Kč. V odvolacím řízení představují žalobcovy náklady odměnu advokáta za 2 úkony právní služby (z punkta 951 725,70 Kč) po 12 140 Kč (písemné vyjádření a účast při odvolacím jednání) podle § 11 odst. 1 písm. g), k) vyhl. č. 177/1996 Sb. a dvě paušální náhrady po 300 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky), což je dohromady 24 880 Kč a z toho 16% činí 3 981 Kč. Celkové náklady žalobce za řízení před soudy obou stupňů tak představují částku 20 576 Kč. Protože nárok na náhradu nákladů řízení má základ v procesním právu a vzniká až na základě pravomocného rozhodnutí soudu a právní zástupkyně žalobce není již od 15.9.2016 registrovaným plátcem daně z přidané hodnoty, náhrada za 21% daň z přidané hodnoty tudíž nemohla být žalobci v rámci náhrady nákladů řízení přiznána.

Ve zbývajícím, odvoláním nenapadeném zamítavém výroku o věci samé (II.) zůstal rozsudek soudu prvního stupně nedotčen (§ 206 odst. 2 o.s.ř.).

Proti tomuto rozsudku **j e m o ž n o** podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR do dvou měsíců ode dne jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, avšak pouze za podmínek uvedených v ustanovení § 237 občanského soudního řádu.

Praha 31. května 2017

JUDr. Daniela Benešová v. r.
předsedkyně senátu

*Za správnost vyhotovení:
Kateřina Dvořáčková*